

Dániel könyve – Hatvanegyedik rész

A prófétai kárpit feltárása: Dániel látomásainak, a szövetségnek és az utolsó napokban bekövetkező pecsételések idejének megértése

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gábrriel a kilencedik fejezetben jött Dánielhez, hogy értelmet és megértést adjon neki a nyolcadik fejezetben bemutatott két látomás felől.

És tudtul adta nekem, szólt hozzám, és ezt mondta: Dániel, most jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Könyörgéseid kezdetén kijött a parancs, és én azért jöttem, hogy tudodra adjam; mert te igen kedvelt vagy: értsd meg azért a dolgot, és fontold meg a látomást. Dániel 9:22, 23.

Ahhoz, hogy Dániel rendelkezzen a szükséges „értelemmel”, Gábrriel azt mondta neki, hogy értse meg mind a „dolgot”, mind a „látomást”. A „dolog” a szentély és a sereg megtapodásának látomása volt, a „látomás” pedig 1844. október 22-ének megjelenésére vonatkozó látomás. White testvérnő is hangsúlyozza ezt a két látomást, amikor tudatja velünk, hogy Dániel a hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz év kapcsolatának megértését kereste. A hetven év az volt, amit Gábrriel „dologként” azonosított, a „látomás” pedig a kétezer-háromszáz év volt. Dániel az utolsó napok „bölcseit” jelképezi, amikor Gábrriel megadja a kétezer-háromszáz év magyarázatát. A „bölcsek” Gábrriel magyarázatában felismerik mind a „dolgot”, mind a „látomást”; a gonoszok nem értik. A milleriták megértették a „dolgot” és a „látomást”, de csak korlátozott módon.

A négyszázkilencven esztendőnyi próbaidő egy olyan időszak volt, amely a „hétszeres” szövetség ellen való négyszázkilencven évnyi lázadásra épült, amint azt a Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezete ábrázolja. A hetvenéves fogság mindazon évek összessége volt, amelyek alatt a földnek nem engedték meg, hogy élvezze nyugalját.

Az a hét, amelyben Krisztus sokakkal megerősítette a szövetséget, szövetségének peres ügyét szemléltette, amint azt két, ezerkétszázhatvan nappól álló időszak ábrázolja. E prófétai hetet a kereszt osztotta ketté, amely Isten pecsétjét jelképezi.

„Mi az élő Isten pecsétje, amely népének homlokára helyeztetik? Olyan jegy ez, amelyet az angyalok, de nem emberi szemek, olvashatnak; mert a pusztító angyalnak látnia kell a megváltás-jegyet. Az értelmes elme meglátta a kálváriai kereszt jelét az Úr örökbe fogadott fiain és leányain. Isten törvénye áthágásának bűne eltávolított. Rajtuk van a menyegzői ruha, és engedelmesek és hűségesek Isten minden parancsolatához.” Kéziratközlések, 21. kötet, 52.

Az a hét két, egyenként ezerkétszázhatvan éves időszakot jelképezett, amelyeket az 538-as vasárnaptörvény választott el egymástól (a fenevad bélyege), s amelyekben előbb a pogányság, majd a pápaság taposta a szenthelyet és a sereget. Ezerkétszázhatvan napon át Krisztus tette bizonyosságát, majd újabb ezerkétszázhatvan napon át Krisztus ugyanezt a bizonyosságot tette tanítványai által. Ezerkétszázhatvan éven át Sátán tette bizonyosságát a pogányság által, majd újabb

ezerkétszázhatvan éven át Sátán a pápaság által tette ugyanezt a bizonyyságot.

A szövetség, amely az ősi Izráel engedetlensége által Isten „peres ügyévé” lett, a Leviticus huszonötödik fejezetében foglalt szövetség volt, amely a föld nyugvását, valamint a minden negyvenkilencedik évben megtartandó jubileumot írta elő.

És szóla az Úr Mózesnek a Sínai-hegyen, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Amikor bementek arra a földre, amelyet nektek adok, tartson a föld szombatot az Úrnak. Hat esztendőn át vesd be meződet, és hat esztendőn át metszd szőlődet, és takarítsd be annak termését; de a hetedik esztendőben a teljes nyugalom szombatja legyen a földnek, az Úrnak szentelt szombat: ne vesd be meződet, és ne metszd meg szőlődet. Ami aratásodból magától nő, azt ne arasd le, és gondozatlan szőlőd szemeit se szedd meg; mert nyugalom esztendeje az a földnek. És a föld szombatjának termése legyen eledelül nektek: neked, szolgálódnak, szolgálódnak, béresednek és a közötted tartózkodó jövevénynek; és barmodnak és a földeden levő vadaknak is legyen mindazok termése eledelül. Számlálj azután hét szombatévet, hétszer hét esztendőt; és a hét szombatév ideje legyen neked negyvenkilenc esztendő. Akkor fúvasd meg a kürtöt a jubileumra a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fűjjátok meg a kürtöt egész földeteken. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön minden lakosának; jubileum legyen az nektek, és térjen vissza ki-ki birtokára, és térjen vissza ki-ki nemzetségéhez. Jubileum legyen az az ötvenedik esztendő nektek: ne vessetek, és ne arassátok le benne azt, ami magától nő, és ne szedjétek meg benne gondozatlan szőlőjének szemeit. Mert jubileum az; szent legyen az nektek; a mezőről egyétek meg annak termését. Ebben a jubileumi esztendőben térjen vissza ki-ki birtokára. 3Mózes 25:1–13.

A kétezer-háromszáz éves prófécia első időszaka — miként az a hét is, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, valamint a négyszázkilencven év — közvetlen kapcsolatban áll a Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeres” időszakkal.

Tudd meg azért, és értsd meg, hogy a parancs kiadásától fogva Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét lesz; újra megépítetik az utca és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. Dániel 9:2.

A Krisztus előtti 457-ben kezdődő hatvankilenc hét elvezet Krisztus megkereszteléséhez és annak a hétnek a kezdetéhez, amelyben megerősítette a szövetséget, azt a szövetséget, amely Isten „peres ügyének” szövetsége volt. Ám volt egy héthétből álló időszak (negyvenkilenc év), amelyet a „hét hét és hatvankét hét” kifejezés különített el a hatvankilenc héttől. A Krisztus előtti 457-től számítva negyvenkilenc évnek kellett eltelnie, ami világos utalás a Mózes harmadik könyve huszonötödik fejezetében található szövetségre és a jubileumi ünneplésre. Ez a negyvenkilenc év nemcsak a jubileumi ciklusok jelképe volt, hanem a pünkösdé is, amely a hetek ünnepének negyvenkilenc napját követő ötvenedik nap.

A kétezer-háromszáz év első negyvenkilenc éve, a négyszázkilencven év, valamint az a hét, amelyben a szövetség megerősített, mind közvetlen kapcsolatban áll a kétezer-ötszázhusz évvel, amelyet a Leviticus huszonhatodik fejezetében „hét idő”-ként ábrázol a Szentírás. A kétezer-háromszáz éves prófécia minden egyes eleme közvetlenül kapcsolódik ahhoz a „hét

idő”-höz, amelyet az adventizmus 1863-ban félretett és elvetett. A „hét idő” a jubileumi szövetség jelképe, és ezért azt is meg kell jegyezni, hogy amikor a kétezer-háromszáz év 1844. október 22-én véget ért, ugyanazon a napon ért véget a kétezer-ötszázhusz év is; mert Mózes a Leviticus huszonötödik fejezetében ezt jegyezte fel:

Számlálj magadnak hét év-szombatot, hétszer hét esztendő; és a hét év-szombat ideje legyen neked negyvenkilenc esztendő. Azután fúvasd meg a jubileumi kürtöt a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fúvassátok meg a kürtöt egész földeteken. 3Mózes 25:8, 9.

A kétezer-háromszáz éven belül minden prófétai időszak közvetlen kapcsolatban áll a Leviticus huszonhat „hét idejével”, beleértve azt a napot is, amelyen mindkét prófétai időszak véget ért. Az első negyvenkilenc év azonosította Jeruzsálem újjáépítésének és helyreállításának munkáját, amely akkor teljesedett be, amikor Isten népe kijött Babilonból. A templom a harmadik rendelet előtt elkészült, miként a millerita templom is elkészült, mielőtt a harmadik angyal megérkezett. Ám Kr. e. 457 után „az utcát” még mindig „újra fel kellett építeni, és a falat is, mégpedig viszontagságos időkben”. Alfa és Ómega lévén, Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti, és 1844. október 22. után a milleritáknak kellett befejezniük „az utcát” és „a falat”, „viszontagságos időkben”.

White testvér Jeruzsálem szó szerinti oltalmazó falát Isten törvényének jelképeként azonosítja, és közvetlenül 1844. október 22. után a hűségesek a mennyei szentélybe vezettettek, ahol felismerték Isten törvényét (a falat). Ahhoz, hogy Isten törvényét, beleértve a szombatot is, felismerjék, a milleriták visszavezetettek az ősi Izráel szövetségéhez. A szó szerinti „utca” helyreállítása az a helyreállítás, amely lelki értelemben akkor valósult meg, amikor a milleriták visszatértek Jeremiás „régii ösvényeihez”. A „viszontagságos időknek”, amelyeknek abban az időszakban kellett bekövetkezniük, amikor a fal és az utca felépített, 1844 után kellett megvalósulniuk, és a polgárháború, amely akkor közeledett, s hamarosan éppen ebben a történelmi folyamatban kezdetét is vette, ezeket a viszontagságos időket jelképezte.

Ha hűségesek lettek volna, eljutottak volna a jubileum jelképes ötvenedik évéhez (amikor a szolgák szabadon bocsáttatnak), amelyet a pünkösd ötvenedik napja is jelképezett (amikor a felszabadítás üzenete eljut az egész világhoz). Ám 1844 után a legtöbben szembeszegültek a szombat világosságával, és 1863-ban Mózes üzenetét is elutasították („a hét időt”), amelyet Illés (William Miller) közvetített számukra. Más szóval, elfordultak „az utcától” (a régi ösvényektől), amelyet helyre kellett volna állítaniuk, és amelyen járniuk kellett volna.

Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget, és amikor a tíz szűzről szóló példázat az utolsó napokban megismétlődik, Jeruzsálem helyreállításának művét ismét véghez kell vinni. Az „utca és kőfal” „viszontagságos időkben” fog felépülni. Most lépünk be ezekbe a viszontagságos időkbe. 1844. október 22-e előképe a hamarosan eljövő vasárnapi törvénynek, így amikor a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett „nagy földrengés órája” elérkezik, az utca és a kőfal viszontagságos időkben fog felépülni. Most ezeket a viszontagságos időket a nemzetek „megharagvásaként” azonosítjuk, amelyet az iszlám fokozódó hadviselése idéz elő.

Miközben magyarázatot adott arra vonatkozóan, amit korábban a „nyomorúság idejéről” írt, egy olyan magyarázatot is adott, amely a Tapasztalatok és látomások című könyvben van feljegyezve.

„1. A 33. oldalon a következő olvasható: »Láttam, hogy a szent szombat az igaz Isten Izráela és a hitetlenek között elválasztó fal, és az is marad; továbbá hogy a szombat az a nagy kérdés, amely egyesíti Isten drága, várakozó szentjeinek szívét. Láttam, hogy Istennek vannak gyermekei, akik nem látják és nem tartják meg a szombatot. Nem vetették el a róla szóló világosságot. És a nyomorúság idejének kezdetén betöltöttünk Szentlélekkel, amikor kimentünk, és teljesebben hirdettük a szombatot.«”

„E látomás 1847-ben adatott, amikor az advent testvérek közül még csak igen kevesen tartották meg a szombatot, és közülük is csak kevesen gondolták úgy, hogy annak megtartása elégséges jelentőséggel bír ahhoz, hogy választóvonalat húzzon Isten népe és a hitetlenek közé. Most e látomás beteljesedése kezd láthatóvá válni. Az itt említett »ama nyomorúságos idő kezdete« nem arra az időre vonatkozik, amikor a csapások kiáradása megkezdődik, hanem egy rövid időszakra közvetlenül azelőtt, hogy kiárasztatnának, miközben Krisztus még a szentélyben van. Abban az időben, miközben az üdvösség munkája lezárul, nyomorúság tör a földre, és a nemzetek haragra gerjednek, mégis féken tartatnak, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben jön el a »késői eső«, vagyis az Úr színe elől való felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megállhassanak abban az időszakban, amikor az utolsó hét csapás kiárad.” Early Writings, 85.

Van egy „rövid időszak”, amely megelőzi a kegyelemidő lezárulását, amikor „a nemzetek haragudni fognak, mégis féken lesznek tartva”. Ugyanakkor megérkezik „a késői eső”. „A nemzetek megharagvása” olyan jelkép, amelyet a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete azonosít.

És megharagudtak a nemzetek, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és hogy megjutalmazd a te szolgálodat, a prófétákat és a szenteket, és azokat, akik félik a te nevedet, kicsinyeket és nagyokat; és hogy elpusztítsd azokat, akik pusztítják a földet. Jelenések 11:18.

White testvér ezt a verset kommentálja.

„Láttam, hogy a nemzetek haragja, Isten haragja és a halottak megítélésének ideje egymástól elkülönülő és különálló dolgok voltak, egyik a másikat követte; azt is, hogy Mihály még nem állott fel, és hogy a nyomorúság ideje, amilyen még soha nem volt, még nem kezdődött el. A nemzetek most haragra gerjednek, de amikor a mi Főpapunk befejezi munkáját a szentélyben, fel fog állni, felölti a bosszúállás ruháit, és akkor kitöltetik a hét utolsó csapás.”

„Láttam, hogy a négy angyal mindaddig visszatartja a négy szelet, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentélyben, és akkor eljön a hét utolsó csapás.” Early Writings, 36.

A „népek megharagvása” közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt következik be, mert azt Isten „haragja” követi. Isten „haragja” akkor következik be, amikor a kegyelmi idő lezárul, és a „halottak megítélésének ideje” olyan ítéletre utal, amely a millenniumban történik, és nem az 1844-ben megkezdődött halottak feletti ítéletre vonatkozik.

És láttam egy angyalt alászállni a mennyből, akinél a mélység kulcsa és egy nagy lánc volt a kezében. És megragadta a sárkányt, ama régi kígyót, aki az ördög és a Sátán, és megkötözte őt ezer esztendőre, és levetette őt a mélységbe, és bezárta őt, és pecsétet tett rá, hogy többé el ne hitesse a nemzeteket, míg be nem telik az ezer esztendő; és azután el kell oldatnia egy kevés időre. És láttam királyi székeket, és leültek azokra, és ítélet adatott nekik; és láttam azoknak lelkét, akiket fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten igéjéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették fel annak bélyegét homlokukra vagy kezükre; és életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. Jelenések 20:1–4.

Az az ítélet, amely a szenteknek „adatott”, azt jelöli, hogy a millennium idején ők mondanak ítéletet a gonoszok fölött, nem pedig azt, hogy fölöttük mondatik ítélet.

„Az első és a második feltámadás közötti ezer év alatt megy végbe a gonoszok ítélete. Pál apostol erre az ítéletre mint olyan eseményre mutat rá, amely a második adventet követi. „Semmit se ítéletek azért idő előtt, mígnem eljő az Úr, aki egyrészt világosságra hozza a sötétség titkait, másrészt nyilvánvalóvá teszi a szívek tanácsait.” 1Korinthus 4:5. Dániel kijelenti, hogy amikor eljött a Napok Örege, „ítélet adatott a Magasságos szentjeinek.” Dániel 7:22. Ekkor az igazak királyokként és papokként uralkodnak Istennek. János a Jelenések könyvében ezt mondja: „És láttam királyi székeket, és leülének azokra, és ítélet adaték nekik.” „És lesznek az Isten és a Krisztus papjai, és uralkodnak övele ezer esztendeig.” Jelenések 20:4, 6. Ekkor teljeseedik be az is, amint azt Pál előre megmondta, hogy „a szentek a világot ítélik meg.” 1Korinthus 6:2. Krisztussal egységben ítélik meg a gonoszokat, cselekedeteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával vetik össze, és minden esetet a testben cselekedett dolgok szerint döntenek el. Azután kiméretik az a rész, amelyet a gonoszoknak el kell szenvedniük, az ő cselekedeteik szerint; és ez feljegyeztetik nevük mellé a halál könyvébe.”

„A Sátánt is és a gonosz angyalokat Krisztus és az ő népe ítéli meg. Pál ezt mondja: »Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni?« 3. vers. Júdás pedig kijelenti, hogy »azokat az angyalokat pedig, akik nem őrizték meg fejedelemségüket, hanem elhagyták a maguk lakóhelyét, örökkévaló bilincsekben, sötétség alatt tartotta meg a nagy nap ítéletére«. Júd 6.”

„Az ezer esztendő végén bekövetkezik a második feltámadás. Akkor a gonoszok feltámadnak a halálból, és megjelennek Isten előtt, hogy végrehajtsák rajtuk a „megírt ítélet”. Így a kijelentés írója, miután leírta az igazak feltámadását, ezt mondja: „A többi halott pedig nem elevenedett meg, mígnem betelt az ezer esztendő.” Jelenések 20:5. És Ézsaiás ezt jelenti ki a gonoszokról: „És összegyűjtetnek, mint a foglyok összegyűjtetnek a veremben, és bezáratnak a tömlöcbe, és sok napok után meglátogattnak.” Ézsaiás 24:22.” A nagy küzdelem, 660, 661.

Nyilvánvaló tehát, hogy „a nemzetek megharagvása” azokra a „nyomorúságos időkre” utal, amelyek a kegyelemidő lezárulta előtt jönnek a világra, és hogy amikor „a nemzetek megharagszanak”, ugyanakkor „vissza is vannak tartva”.

„Láttam, hogy a nemzetek haragja, Isten haragja és a holtak megítélésének ideje egymástól különálló és elkülönülő dolgok voltak, egyik követte a másikat.” Early Writings, 36.

Abban az időben, amikor „a nemzetek megharagszanak”, elkezd hullani a késői eső.

„Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek haragra gerjednek, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből való felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kitöltetik.” Early Writings, 85.

Elérkezik az a pont, amikor a „nemzetek megharagszanak”, ugyanakkor egyidejűleg „féken vannak tartva”. Ekkor állítja fel Krisztus az Ő dicsőséges országát, mert az utolsó eső idején állítja fel országát.

„A késői eső azokra száll alá, akik tiszták — akkor majd mindnyájan elnyerik azt, miként korábban is.

„Amikor a négy angyal elengedi, Krisztus felállítja az Ő országát. Senki sem részesül a késői esőben, csak azok, akik minden tőlük telhetőt megtesznek.” Spalding and Magan, 3.

Az Early Writings előző két szakasza azonosítja, hogy amikor a nemzetek megharagszanak, és ugyanakkor „féken vannak tartva”, a négy angyal visszatartja a négy szelet. A nemzetek megharagvása ennél fogva a „négy szél” által van jelképezve. Azt is megjegyezte, hogy abban az időben, amikor a négy angyal féken tartja a haragvó nemzeteket, elérkezik a késői eső. Az az időszak, amely akkor kezdődik, amikor elérkezik a késői eső — ami egyben az az idő is, amikor a nemzetek megharagszanak, mégis féken vannak tartva —, addig tart, amíg Mihály fel nem kél, és az emberi kegyelemidő le nem zárul. Ez az időszak az az idő, amikor az üdvösség lezárul, és ennél fogva Krisztusnak a szentek szentjében végzett utolsó munkáját jelképezi; ezt az időszakot úgy azonosítja, mint amikor Ő vagy az emberek bűneit, vagy a nevüket törli ki az ítélet könyveiből. Az az időszak, amikor az angyalok visszatartják a négy szelet, a száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje.

A harmadik jaj iszlámja az a hatalom, amely „haragra indítja a nemzeteket”, és a harmadik jaj 2001. szeptember 11-én érkezett el, de az iszlámot azonnal „féken tartották”. A „keleti szél” az iszlám jelképe, és Ézsaiás a „keleti szelet” „erős szélként” azonosítja, amelyet Isten „megállít” (visszatart). Az iszlám hadviselése ismételtén vajúdó asszonyként van ábrázolva, mert ez egy fokozódó hadviselés, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, amikor alászállt a Jelenések tizenharmadik fejezetének hatalmas angyala, amit New York City nagy épületeinek ledöntése jelzett.

„Most hát olyan szóbeszéd járja, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, amikor láttam, amint ott emeletről emeletre emelkednek a nagy épületek: »Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizenharmadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi következik New Yorkra, csupán annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának forgatása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a

világban. Egy szó az Úrtól, az Ő hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a hatalmas építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak bekövetkezni, amelyek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

Az 1843-as és 1850-es táblázatokon az iszlám „harci lovak”-ként van ábrázolva. A Jelenések könyve kilencedik fejezetében, ahol az első és a második jaj iszlámja kerül bemutatásra, az iszlám jellemét az iszlám királyának neve azonosítja.

Királyuk pedig a mélység angyala vala; neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon. Jelenések 9:11.

A vers, amely a KILENCEDIK fejezet TIZENEGYEDIK verse, prófétai módon azonosítja, hogy akár az Ószövetségben (a héberben), akár az Újszövetségben (a görögben) jelenik meg, az iszlám jellege Abaddon vagy Apollyon. Mindkét név jelentése: „pusztulás és halál”.

„Angyalok tartják féken a négy szelet, amelyeket egy elszabadulni készülő, dühös ló jelképez, amely ki akar törni, és végig akar vágatni az egész föld színén, pusztulást és halált hordozva útjában.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

A négy szél a bibliai prófécia haragos lova, amely ki akar törni. A haragos ló egyik prófétai jellemzője az, hogy vissza van tartva, de igyekszik kitörni, és „pusztulást és halált” hozni az egész földre.

A következő cikkben tovább foglalkozunk ezekkel a témákkal.

„Ó, bárcsak Isten népének volna érzéke a küszöbönálló pusztulás iránt, amely városok ezreit fenyegeti, s amelyek immár csaknem a bálványimádásnak adattak át! Ám sokan azok közül, akiknek az igazságot kellene hirdetniük, testvéreiket vádolják és kárhoztatják. Amikor Isten megtérítő ereje hat az elmékre, határozott változás fog bekövetkezni. Az emberekben nem lesz hajlandóság a bírálatra és a rombolásra. Nem foglalnak majd el olyan helyzetet, amely akadályozza, hogy a világosság a világra ragyogjon. Bírálgatásuk, vádaskodásuk meg fog szűnni. Az ellenség erői csatasorba állnak. Kemény küzdelmek állnak előttünk. Zárkózzatok össze, testvéreim, zárkózzatok össze. Kössétek magatokat Krisztushoz. „Ti ne mondjátok: Szövetkezés!... és ne féljétek attól, amitől ők félnek, és ne rettegjétek. A seregeknek Urát, őt szenteljétek meg; őt féljétek, és őt rettegjétek. És szent hellyé lesz nektek; de megütközés kövévé és botránkozás sziklájává Izráel mindkét házának, törre és csapdává Jeruzsálem lakosainak. És sokan megütköznek közülük, és elesnek, és összetöretnek, és törbe esnek, és megfogatnak.”

„A világ színház. A szereplők, lakói, arra készülnek, hogy eljátsszák szerepüket az utolsó nagy drámában. Istent szem elől tévesztették. Az emberiség nagy tömegei között nincs egység, kivéve amikor az emberek szövetkeznek önző céljaik megvalósítása érdekében. Isten szemlélődik. Szándékai lázadó alattvalóival kapcsolatban be fognak teljesedni. A világ nem adatott emberek kezébe, noha Isten egy időre megengedi, hogy a zűrzavar és a rendtelenség elemei uralkodjanak. Egy alulról jövő hatalom munkálkodik azon, hogy előidézze a dráma utolsó nagy jeleneteit,—Sátán Krisztusként jelenik meg, és a hamisság minden megtévesztésével munkálkodik azokban, akik titkos társaságokba tömörülve kötik össze

magukat. Akik engednek a szövetkezés szenvedélyének, az ellenség terveit viszik véghez. Az okot követni fogja az okozat.”

„A törvényszegés már csaknem elérte tetőpontját. Zűrzavar tölti be a világot, és hamarosan nagy rettegés száll az emberekre. A vég igen közel van. Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami rövidesen mindent elsöprő meglepetésként szakad a világra.”
Review and Herald, 1903. szeptember 10.